

се також чи мало.

— Се, брате ти мій, як то кажуть: мої вила, та мені ж в рило! Ех, діла то які! . . . А що, Степане Івановичу, поміж робітниками по фабриках, скоро се пішло?

— От тобі на, не скоро. На одно подивись: то там, то сям страйки.....

— Се ж що таке?

Страйк питаєш? По нашому, як би сказати, коли приміром, в фабриці дуже зле робити робітникам, от они й пробують свою силу над господарем. З початку по добрі злагоді кажуть йому, або скажимо правляющому: «прибав платню настільки то», або «нищ безбожні штрафи», — словом, що їх більше, дошкуляє, того они і требують, щоб канцелярія фабрики знищила. Наколиж канцелярія не робить по справедливості, то робітники кидають роботу всі разом і не роблять до тих нор, поки канцелярія не зробить по справедливості. Ну, а від того що фабрика стоїть, фабрикант несе великі страти; через те, канцелярія часто згаджуєть ся задовільнити робітників. От у сих страйках соціялісти й помагали робітникам вже давно. А через те робітники вже нині багато дечого розжували. Они вже в багатьох містах волі тивного зібраня добивають ся.

— От се то ловко! А чому ж ті самі соціялісти до нас селян не йдуть?

— Як не йдуть? Ходять і поміж нами книжки розповсюднують: алеж ти подумай нас то скільки селян до сто міліонів буде, так скоро не оббіжиш.

— Та так, кажу, воно то й правда. Кенське ж наше діло!

— Нічого не кенське; треба лише самим не сидіти, склавши руки, а робити те, що й соціялісти роблять.

— Але як?

— Так. От, приміром, скажем, хто у нас добрі, розумні громадяни, надьожний народ? Я так думаю: Іван Перменов, то Степан Жовтухин, та Григорій Сердюків. От і покличем їх ми до себе і заложим в п'ятьох таке братство. Дамо оден другому слово чести міцно разом держатись, всім за одно і у всіх ділах стояти, все робити по згоді братства. Головне наше діло буде, поки що, — розказувать, всім очі, всю прав-